

Uitspraaknr. 07.037

Datum:

19 juli 2007

Leerling verzint relatie met docent, informatie aan ouders, communicatie met ouders, verwijdering, opleggen zwijgplicht; klacht gedeeltelijk gegrond; voortgezet onderwijs.

De klacht

Een ouderpaar klaagt over de schorsing en verwijdering van hun dochter. De ouders zijn van mening dat het voorval waar hun dochter begin februari van dit jaar bij betrokken was niet zodanig ernstig was dat dit schorsing en verwijdering rechtvaardigt.

De ouders klagen verder over de aanpak door de locatiedirecteur van het voorval in de periode die is voorafgegaan aan het verwijderingsbesluit. In deze periode heeft de locatiedirecteur onzorgvuldig gehandeld door onder andere op een gebrekkige en autoritaire manier met de ouders en hun dochter te communiceren en een aantal mensen een zwijgplicht op te leggen. De locatiedirecteur heeft bovendien nagelaten om hun dochter tijdens de schorsingsperiode onderwijsbegeleiding te geven.

De feiten

De dochter is twaalf jaar. Zij zat sinds begin dit schooljaar op de school. Zij is halverwege het schooljaar van school verwijderd en zit inmiddels op een andere school.

De visie van partijen

Partijen hebben hun visies uitvoerig toegelicht.

Overwegingen van de Commissie

De Commissie heeft tijdens de zitting vernomen dat het bestuur vasthoudt aan het verwijderingsbesluit. De beschikking op bezwaar is de Commissie na de zitting in kopie ter hand gesteld. Bij bestudering van deze beschikking is de Commissie gebleken dat het in rechte geen beschikking is aangezien het geen besluit van het bestuur is maar slechts een brief van een advocaat aan een collega-advocaat. Het is mogelijk dat het een vooraankondiging was en dat het formele besluit nog moet volgen.

Alhoewel er naar het oordeel van de Commissie formeel gezien dus geen verwijderingsbesluit ligt, is de dochter feitelijk wel van school verwijderd. De vraag van de ouders is of deze sanctie in verhouding staat met hetgeen de dochter heeft gedaan.

Een leerling van school verwijderen is de meest ultieme sanctie die een school kan opleggen.

De Commissie overweegt dat deze sanctie alleen dan opgelegd mag worden als vast is komen te staan dat een leerling niet langer gehandhaafd kan worden op school.

De Commissie stelt vast dat het bestuur de dochter heeft verwijderd omdat ze een docent in diskrediet zou hebben gebracht en omdat het gedrag van de dochter voor de docent zeer negatieve consequenties had kunnen hebben. De Commissie stelt verder vast dat, nadat twee verontruste klasgenoten van de dochter naar de mentor waren gegaan met het verhaal dat de dochter een intieme relatie zou hebben met een docent, de dochter heeft toegegeven dat zij verhalen heeft verzonden over een niet bestaande relatie met een docent. De docent heeft dit te horen gekregen en is hier van slag van geweest. Dat het verder negatieve gevolgen heeft gehad voor de docent is niet komen vast te staan. Het had zeer negatieve consequenties kunnen hebben als het verhaal over de vermeende relatie binnen en buiten de school bekend was geworden en men het verhaal ook had geloofd. Dat dit niet is gebeurd, is mede te danken aan het daadkrachtige ingrijpen van de locatiedirecteur waardoor de mogelijke schade aan de twee klasgenoten, de docent en de school beperkt is gebleven.

Omdat het verhaal niet naar buiten is gekomen, blijft het lastig om te beoordelen wat de impact zou zijn geweest van het verhaal. Men had het verhaal terzijde kunnen schuiven als zijnde een verhaal dat berust op de fantasie van een jong meisje. Het was ook mogelijk geweest dat er mensen waren geweest die hadden gedacht waar rook is, is vuur.

Alhoewel de Commissie de zorg van het bestuur over hetgeen had kunnen gebeuren begrijpt en ook begrijpt dat het bestuur zorg wil dragen voor een veilige schoolomgeving, oordeelt de Commissie dat het zich mogelijk voltrekken van zeer negatieve consequenties onvoldoende grond is om de meest verregaande sanctie op te leggen. De Commissie heeft in haar afweging meegenomen dat de dochter is gevraagd om haar excuses aan de docent aan te bieden, hetgeen ze heeft gedaan. Met verbazing heeft de Commissie vastgesteld dat het de locatiedirecteur en de interne vertrouwenspersoon waren die vonden dat het excuus onvoldoende was, terwijl de docent zélf zich hierover niet heeft uitgesproken en hem naderhand ook niet is gevraagd of hij de excuses (on)voldoende vond.

De Commissie ziet op grond van het bovenstaande niet in dat de dochter op school niet langer gehandhaafd kon worden en acht de klacht dan ook gegrond.

Naar aanleiding van de klacht over de onzorgvuldige aanpak van de locatiedirecteur merkt de Commissie het volgende op.

Vast is komen te staan dat de locatiedirecteur de ouders niet direct, maar pas ruim een maand later heeft geïnformeerd over de, naar het oordeel van de school, laakbare gedragingen van hun 12-jarige dochter. Verder staat vast dat de dochter in die periode heeft gesproken met de mentor en de locatiedirecteur en de interne vertrouwenspersoon.

Alhoewel de Commissie begrijpt dat de locatiedirecteur graag wilde vaststellen wat er nu waar was van de verschillende verhalen van de drie meisjes, oordeelt de Commissie dat dit niet had mogen gebeuren zonder de ouders van deze meisjes op de hoogte te stellen. De locatiedirecteur wilde de ouders niet meteen op de hoogte stellen omdat hij niet wilde dat het verzonden verhaal naar buiten zou komen. Naar het oordeel van de Commissie staat het een het ander niet in de weg. Immers, de locatiedirecteur had de ouders kunnen wijzen op de gevoelige situatie en hen kunnen verzoeken in eerste instantie alleen met hem en hun dochter daarover te communiceren.

De ouders zijn verantwoordelijk voor hun kind en de locatiedirecteur had hen in de gelegenheid moeten stellen om invulling te geven aan die verantwoordelijkheid.

Verder overweegt de Commissie dat de locatiedirecteur goed heeft gehandeld door de meisjes in contact te brengen met de interne vertrouwenspersoon. Toch oordeelt de Commissie dat het onzorgvuldig is om meisjes van twaalf in het kader van waarheidsvinding een aantal gesprekken (waaronder die met de interne vertrouwenspersoon) te laten voeren zonder dat zij dit kunnen bespreken met hun ouders. Hierdoor zijn de belangen van de meisjes in het gedrang gekomen en dat had niet mogen gebeuren.

Wat betreft het opleggen van een zwijgplicht merkt de Commissie het volgende op.

Alhoewel de Commissie er begrip voor heeft dat de school afspraken maakt over communicatie ten aanzien van gevoelige kwesties, meent de Commissie dat dergelijke afspraken nimmer mogen uitmonden in een feitelijke zwijgplicht.

In onderhavige zaak heeft de Commissie op grond van de stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht, vast kunnen stellen dat er op school de afspraak was gemaakt dat de locatiedirecteur naar buiten toe zou optreden.

De Commissie stelt verder vast dat het effect van die afspraak was dat de mentor en de docent de vader desgevraagd niet hebben verteld of de docent de excuses van de dochter had aanvaard. Ze hebben daarover gezwegen. Ook is vast komen te staan dat de locatieleider klasgenoten van de dochter na haar schorsing heeft geadviseerd om verder geen contact meer met de dochter te hebben.

Het is weliswaar een advies maar het is wel een advies van de locatiedirecteur en het zal lastig zijn voor leerlingen om een dergelijk advies naast zich neer te leggen. Dit advies komt in de praktijk dan ook neer op een zwijgplicht.

De klacht dat de locatieleider onzorgvuldig heeft gehandeld onder andere door op een gebrekkige en autoritaire manier met de ouders en hun dochter te communiceren en een aantal mensen een zwijgplicht op te leggen, acht de Commissie gegrond.

Naar aanleiding van de klacht dat de dochter geen onderwijsbegeleiding heeft ontvangen gedurende de schorsingsperiode stelt de Commissie vast dat de dochter vanaf zekere datum huiswerkopdrachten heeft ontvangen. Vraag is of het geven van een huiswerkopdracht opgevat kan worden als het geven van onderwijsbegeleiding en indien dat het geval is, of deze begeleiding binnen een redelijke termijn is gegeven.

De Commissie stelt vast dat in het zorgplan van de school staat dat een leerling die geschorst is een vervangend onderwijsprogramma volgt. De locatiedirecteur heeft aangegeven dat hierbij wordt gedacht aan het verstrekken van huiswerkopdrachten, mogelijk contact tussen de leerling en de school naar aanleiding van de opdrachten en -indien nodig- het maken van proefwerken. De school heeft er voor gezorgd dat de dochter huiswerkopdrachten kreeg en heeft hiermee naar het oordeel van de Commissie voldaan aan de plicht om zorg te dragen voor vervangend onderwijs. De Commissie stelt vast dat het bijna twee weken heeft geduurd voordat de dochter de huiswerkopdrachten kreeg. De Commissie oordeelt dat dit sneller zou moeten kunnen maar vindt het nog wel binnen de grenzen van een redelijke termijn vallen.

De Commissie acht dit klachtonderdeel ongegrond.

Het oordeel van de Commissie

De klacht tegen het bestuur is gegrond. De klacht tegen de locatiedirecteur is, met uitzondering van de klacht over de onderwijsbegeleiding, eveneens gegrond.

Aanbevelingen van de Commissie

De Commissie beveelt het schoolbestuur aan:

- om er voor te zorgen dat hun scholen de wettelijke vertegenwoordigers van leerlingen zo snel mogelijk informeren over mogelijk laakbaar gedrag van hun kind(eren);
- om het beleid over de communicatie naar buiten toe te evalueren.